

[Dyremose]

var et meget stort flertal, som ikke fandt, der var grundlag for at rette en henvendelse til den svenske regering, og det er klart for forslagsstillerne, at der ikke siden er fremkommet nye oplysninger. Den omstændighed, at begge forslag er fremsat den 5. februar, kunne jo tyde på, at der har været et vist kapløb om, hvem der kunne komme først for at dokumentere, at Barsebäck burde nedlægges, men jeg vil gerne tilslutte mig takken til den nye minister for, at han fastholder det synspunkt, som hans forgænger redegjorde for her i salen. Vi vil fra konservativ side også med interesse følge de yderligere undersøgelser, der kommer, og det er klart, at man må se med alvor på sikkerhedssituationen omkring et værk, der ligger så tæt på Storkøbenhavn, som det her er tilfældet.

Det er i øvrigt, synes jeg, bemærkelsesværdigt, at ingen af de to forslagsstillere overhovedet nævner den svenske folkeafstemning med ét ord i de bemærkninger, der ledsager lovforslagene, for man kan vel ikke have undladt at tænke på, at en debat i det danske folketing, specielt hvis den førte til en beslutning om, at man skulle henvende sig til den svenske regering, i meget høj grad ville påvirke den debat, der er i gang for øjeblikket i Sverige. Jeg ved ikke, om man skal sige, at det er utidig indblanding i svenske forhold, men det er i hvert fald i høj grad på kanten af mangel på hensyntagen til den nordiske samarbejdspartner Sverige, som de samme partier normalt siger at de meget gerne vil arbejde sammen med og basere en stor del af vort lands udvikling på.

Jeg synes, I skulle have ladet den svenske diskussion foregå i Sverige, og jeg synes, I skulle have ladet være med at demonstrere her i folketinget med nogle forslag, som I i forvejen vidste ikke havde nogen chance for at komme igennem, fordi der så sent som den 23. januar i år var et meget klart flertal her i folketinget, der sagde: der er intet grundlag for på nuværende tidspunkt at rette en sådan henvendelse til svenskerne. Man kan vel ikke appellere til, at I skal trække forslagene tilbage, men vi kan i hvert fald alle sammen bidrage til, at denne nytteløse debat bliver så kort som muligt.

Maisted (FP):

Som den forrige ordfører også var inde på, er det selvfølgelig klart, at disse to forslag er fremsat af hensyn til den svenske folkeafstemning. Det tjener intet formål at føre en debat den 23. januar 1980 og så tro, at man ændrer noget som helst i dag. Formålet er udelukkende at påvirke svenskerne. Man ved nemlig lige så godt som alle vi andre, at uanset hvad en dansk regering overhovedet måtte beslutte med hensyn til Barsebäck, er det ene og alene svenskernes sag, om Barsebäck skal lukkes eller ej, og den eneste chance, man har for at påvirke en sådan beslutning, er at forsøge at påvirke den svenske folkeafstemning den 23. marts 1980.

Der er ingen nye tekniske oplysninger fremkommet siden 1974, der kan begrunde en lukning af Barsebäck, og vi ved, at der er sammensat en kommission af svenskere og danskere, som via miljøstyrelsen skal komme med en redegørelse til det danske folketing omkring oktober måned 1980, så dette er kun pression over for den svenske befolkning, hvor jeg kan forstå at debatten også foregår ret så livligt. Jeg kan kun håbe på, at det ingen indflydelse får på den svenske folkeafstemning.

Kalnæs (SF):

SF har opfattet den debat, vi havde i januar i år om regeringens holdning til atomkraftværket Barsebäck, sådan, at den mandede ud i, at regeringen drog følgende 3 konklusioner, som stemmer meget godt – så vidt jeg kan se – med det, miljøministeren sagde her i første omgang.

Den første konklusion, man drog dengang, var, at man erkendte fra regeringens side, at i det værst tænkelige tilfælde kan der ske en ulykke på Barsebäck, som kan få helt uoverskuelige konsekvenser for Københavnsområdet og dermed også for hele Danmark. Den anden konklusion var, at regeringen påstår, at vi ikke ved nok til at kræve Barsebäck lukket nu; der er stadig væk undersøgelser i gang. Den tredje konklusion var, at regeringen siger, at der kun er en risiko på mindre end 1:50.000 pr. reaktor pr. år for det værst tænkelige uheld, og når risikoen er så lille, behøver vi ikke at gøre noget; vi kan godt vente, indtil vi ved noget mere.

Vi er i SF enige med regeringen i det første punkt om, at der kan ske en ulykke, som